

บทที่ 1

บทนำ



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในยุคแรก ๆ นั้น ได้รับการจัดตั้งเฉพาะในส่วนกลางหรือในเมืองหลวง คือ กรุงเทพมหานครเท่านั้น ต่อมาแนวความคิดและความเชื่อเกี่ยวกับการจัดการอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณากันมากขึ้นเป็นลำดับและก็ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมอย่างเด่นชัด ต่อเมื่อมีการขยายและจัดตั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคต่างๆ ของประเทศขึ้น อันได้แก่การจัดตั้งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ขึ้นในภาคเหนือ มหาวิทยาลัยขอนแก่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในภาคใต้ ตามลำดับ โดยเน้นการให้การศึกษาดำเนินไปในเรื่องของการเผยแพร่ความรู้ การฝึกอบรม การให้ข่าวสารแก่ชุมชนตลอดจนประเมินผลการนำประสบการณ์ในการดำเนินงาน มาเพิ่มพูนคุณภาพทางวิชาการ (ทบวง-มหาวิทยาลัย, 2529)

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค มีภารกิจด้านการเรียนการสอน เพื่อปริญญาในสาขาต่าง ๆ การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยมีความพร้อมทั้งด้านทรัพยากร และวิชาการในการที่จะให้บริการวิชาการและพัฒนาวิชาชีพด้านต่าง ๆ ของชุมชนในภาคเหนือ ให้เจริญก้าวหน้าสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปัจจุบันหน่วยงานต่าง ๆ ในสังกัดมหาวิทยาลัยมีการบริการวิชาการแก่ชุมชนในรูปแบบต่างๆ เช่น การฝึกอบรม การสัมมนา การร่วมมือทางวิชาการแก่โครงการพัฒนาต่าง ๆ การให้บริการด้านรักษาพยาบาลและสาธารณสุข การเผยแพร่วิชาการโดยผ่านสื่อมวลชน ตลอดจนการให้บริการชุมชน

งานแ่งอื่น ๆ แต่การบริการวิชาการในสภาพดังกล่าวยังมีลักษณะที่กระจัดกระจาย ขาดการประสานงาน ขาดนโยบายและเป้าหมายที่แน่นอน และไม่เป็นการ ต่อเนื่อง ทำให้การกระจายวิชาการไปสู่ชุมชนไม่เกิดผลถึงระดับที่จะสนับสนุนการ แก้ปัญหา และพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมเท่าที่ควร สาเหตุสำคัญที่ทำให้การบริการ แก่ชุมชนไม่บรรลุผลอย่างสมบูรณ์คือ มหาวิทยาลัยไม่มีองค์กรที่เป็นศูนย์กลาง และ ขาดปัจจัยการบริหารงานต่าง ๆ ที่จะสนับสนุนและประสานงานบริการวิชาการ แก่ชุมชน ให้เป็นไปตามนโยบายและแผนงานอย่างต่อเนื่อง

ยิ่งกว่านั้น ทบวงมหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการบริการ วิชาการแก่ชุมชน จึงได้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุง เกี่ยวกับการงบประมาณ ของทบวงมหาวิทยาลัยขึ้น เพื่อพิจารณาโครงสร้างการกำหนดแผนงานสาขา การศึกษา ระดับอุดมศึกษา ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวได้ให้ความสำคัญต่องาน บริการวิชาการแก่ชุมชนของสถาบันอุดมศึกษามากขึ้น และได้กำหนดโครงสร้างแผน งานสาขาการศึกษา ระดับอุดมศึกษาในระดับทบวงมหาวิทยาลัย โดยให้มีแผนการ บริการวิชาการแก่สังคม ประกอบด้วยแผนงานย่อย 3 ลักษณะ คือ แผนงานการ บริการวิชาการแก่ชุมชน แผนงานรักษาพยาบาล และแผนงานการร่วมพัฒนาชนบท เพราะฉะนั้น เพื่อให้มหาวิทยาลัยสามารถประสานงานและใช้ศักยภาพ ทรัพยากร ทั้งในด้านกำลังคนวิชาความรู้ เทคโนโลยีและเครื่องมือต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ ต่อชุมชนอย่างแท้จริงสามารถติดต่อใกล้ชิดและสัมพันธ์กับชุมชนในระดับพื้นฐาน เพื่อ จะได้เรียนรู้และมีความเข้าใจต่อสภาพการและความต้องการที่แท้จริงของชุมชน จนสามารถนำทฤษฎีและประสบการณ์ที่ได้จากชุมชนไปปรับใช้ในด้าน การเรียน การสอน การวิเคราะห์ความต้องการพื้นฐานของชุมชน และการให้บริการทางวิชาการ แก่ชุมชนให้ได้ผลอย่างจริงจังกับเพื่อจัดอุปสรรคต่าง ๆ ในการให้บริการวิชาการ แก่ชุมชนให้บรรลุผล จึงมีความจำเป็นที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่จะต้องมีการจัดการ ประสานงานส่งเสริมและสนับสนุนการปฏิบัติงานในด้านการให้บริการวิชาการแก่ ชุมชนให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

การให้บริการวิชาการแก่ชุมชนของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เท่าที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 จนถึงปัจจุบัน ได้จัดบริการในหลายรูปแบบ อาทิ การฝึกอบรม การสัมมนา การให้ความร่วมมือทางวิชาการกับส่วนราชการและเอกชน ใน

โครงการพัฒนาการให้บริการ การรักษาพยาบาล ด้านสาธารณสุข การเผยแพร่ทางวิชาการโดยผ่านสื่อมวลชน ฯลฯ โดยหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยเกือบทุกหน่วยงานได้จัดทำบริการทางวิชาการแก่ชุมชน ตามลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาของตนต่าง ๆ กันไป ในการให้บริการต่างฝ่ายต่างดำเนินการไม่มีศูนย์กลางในการรวบรวมข้อมูล ไม่มีองค์กรกลางที่ทำหน้าที่ประสานงาน ประชาสัมพันธ์ และไม่มีแหล่งรวบรวมข้อมูลเพื่อประชาสัมพันธ์และติดตามประเมินผล จะเห็นได้ว่าปัญหาต่าง ๆ ที่คณะกรรมการส่งเสริมงานบริการวิชาการแก่สังคมของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2528) และอาวุธ ศรีสุกรี (2529) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ถึงสาเหตุของปัญหาในการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนในด้านต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

1. ในระยะเวลาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ไม่มีนโยบายและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดบริการวิชาการแก่สังคม ที่จัดดำเนินการโดยส่วนกลางของมหาวิทยาลัย และที่จัดดำเนินการโดยคณะ/หน่วยงาน
2. ขาดหน่วยงานกลางของมหาวิทยาลัยที่มีหน้าที่ในการประสานงานสนับสนุนและส่งเสริมงานบริการวิชาการแก่สังคมของมหาวิทยาลัย
3. ขาดข้อมูลที่ถูกต้องและเพียงพอสำหรับการจัดทำโครงการบริการวิชาการแก่สังคม ทำให้โครงการบริการวิชาการแก่สังคมเกิดการซ้ำซ้อนและไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมอย่างแท้จริง
4. การถ่ายทอดความรู้ทางวิชาการให้สังคมหรือชุมชนจนสามารถนำไปใช้ได้ ยังไม่ประสบความสำเร็จ
5. ขาดงบประมาณสนับสนุนงานจัดบริการวิชาการแก่สังคม
6. ผลงานบริการวิชาการแก่สังคมที่คณาจารย์ดำเนินการไปแล้ว ไม่เอื้ออำนวยต่อการขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ
7. สิ่งที่น่าไปบริการชุมชน เกิดจากความคิดของนักวิชาการ ซึ่งบางครั้งไม่ตอบสนองกับความต้องการของชุมชน
8. การให้บริการมักจะเป็นรูปการให้เปล่า โดยคิดว่าชุมชนขาดแคลนจึงบ่อน้ำให้หมด ดังนั้นจึงทำให้งานบริการด้อยคุณค่าลง
9. มหาวิทยาลัยไม่ค่อยมีการติดตามผลของการให้บริการแก่ชุมชน

จึงไม่ทราบว่ามีสิ่งใดที่ช่วยให้เรามีประโยชน์แค่ไหน อันจำเป็นสำหรับการวางแผนให้บริการต่อไป การประเมินผลมักจะเป็นการประเมินผลข้างเดียวของผู้ให้บริการ

10. โครงการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย ไม่ค่อยจะมีการประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ สิ่งที่น่าพิจารณาคือจึงอาจไม่เกี่ยวเนื่องกับส่วนราชการต่าง ๆ ที่ดำเนินการอยู่

จากสภาพปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ผ่านมา หน่วยงานและคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย-เชียงใหม่ ยังมีลักษณะมุ่งเน้นเฉพาะสาขาวิชาและมุ่งประโยชน์ทางการศึกษา ส่วนใหญ่แต่ละหน่วยงานจะแยกกันทำ ซึ่งทำให้การขยายงานบริการทางวิชาการไม่สามารถที่จะตอบสนองความต้องการของหน่วยงานภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย ทั้งของรัฐและเอกชนได้อย่างเต็มที่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ซึ่งมีทรัพยากรบุคคล คือ คณาจารย์ นักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญในทุกสาขาของแต่ละหน่วยงาน รวมทั้งด้านเทคโนโลยี เครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว น่าจะนำมาใช้ให้มีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ให้มากยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่างานบริการวิชาการแก่ชุมชนเป็นส่วนสนับสนุนให้มหาวิทยาลัย ขยายขอบข่ายของการให้บริการไปสู่ประชาชน อย่างกว้างขวาง และเป็นการเปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยได้เรียนรู้สภาพความจริงของสังคม เพื่อพิสูจน์และประยุกต์ความรู้ทางทฤษฎี ทำให้สังคมภายนอกยอมรับว่ามหาวิทยาลัย เป็นสถาบันที่รับใช้สังคมสถาบันหนึ่ง มิใช่เป็นสถาบันหอคอยงาช้างด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวรั้นการจัดการงานบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อจะได้เสนอเป็นแนวทางในการจัดการ และการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ให้มีระบบ ในอันที่ได้ชื่อวามหาวิทยาลัยเชียงใหม่จัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนาในส่วนภูมิภาคโดยเฉพาะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแนวรั้นขยาย และสภาพการจัดการงานบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร ผู้รับผิดชอบโครงการและผู้รับบริการ เกี่ยวกับการจัดการงานบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่

3. เพื่อเสนอแนวระแนงจัดการงานบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่



ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการจัดการงานบริการวิชาการที่เป็นทางการใน ความดูแล ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งประกอบด้วย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังนี้ ได้แก่ คณะต่าง ๆ 12 คณะ บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ, สถาบันวิจัยสังคม สถาบันวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, สำนักหอสมุด, สำนักบริการคอมพิวเตอร์, สำนักบริการวิชาการ, และโครงการผู้วิจัยเพิ่มผลผลิต ทางเกษตร

คำจำกัดความที่ใช้นในการวิจัย

แนวระแนง หมายถึง สิ่งทีคาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

การจัดการ หมายถึง การดำเนินงานทางด้านงานบริการวิชาการตาม ระเบียบของมหาวิทยาลัย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

งานบริการวิชาการ หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ทีมหาวิทยาลัยจัดขึ้น เพื่อบริการแก่ชุมชนและสังคม ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่

1. งานบริการด้านเทคนิควิชาการ

- จัดบริการด้านการฝึกอบรม/สัมมนา

- เผยแพร่งานวิชาการและข้อมูลทางวิชาการผ่านสื่อมวลชน

รูปแบบต่าง ๆ

2. งานบริการให้คำปรึกษา

- จัดบริการให้คำปรึกษาและแนะนำ

- จัดบริการการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการและโครงการ
ศึกษาการลงทุนต่าง ๆ

3. งานบริการถ่ายทอดเทคโนโลยี

- สนับสนุนให้มีการนางานวิจัยและสิ่งประดิษฐ์ที่ผลิตขึ้นในมหา-
วิทยาลัยที่พัฒนาถึงขั้นนำไปใช้ประโยชน์ได้ ออกสู่ผู้ใช้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อสังคม
และเพื่อให้เกิดประโยชน์เชิงธุรกิจ

- เผยแพร่งานบริการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ชุมชน

4. งานให้ความร่วมมือทางวิชาการในโครงการร่วมพัฒนา

- ส่งเสริมและสนับสนุนการร่วมมือทางวิชาการกับหน่วยงานของ
รัฐและเอกชนในการพัฒนาตามนโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะการพัฒนาชนบท

ผู้บริหาร หมายถึง อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี หรือรองคณบดี
ฝ่ายวิชาการ ผู้อำนวยการสำนัก/สถาบัน หรือรองผู้อำนวยการ ของมหาวิทยาลัย
เชียงใหม่

ผู้รับผิดชอบโครงการ หมายถึง ผู้รับผิดชอบโครงการในระดับผู้บริหาร
ซึ่งได้แก่ หัวหน้าโครงการหรือประธาน หรือรองประธาน ในโครงการบริการ
วิชาการ

ผู้รับบริการ หมายถึง กลุ่มเป้าหมายที่ได้รับบริการจากโครงการบริการ
วิชาการมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบสภาพการจัดการ ปัญหา และอุปสรรคของการดำเนินงาน
บริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข
ให้งานบริการวิชาการมีประสิทธิภาพ

2. เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอแนวโน้มการจัดการงานบริการวิชาการ
ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

3. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงงานบริการวิชาการแก่ชุมชนของ
สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

- 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ
 - 1.1.1 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดีหรือรองคณบดีจากทุกคณะ ผู้อำนวยการสำนัก/สถาบัน หรือผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนัก/สถาบัน จำนวน 20 คน
 - 1.1.2 ผู้รับผิดชอบโครงการ ระดับผู้บริหารของทุกโครงการที่ให้บริการวิชาการ จำนวน 85 คน
 - 1.1.3 ผู้รับบริการจากโครงการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 2,836 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยดังนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ
 - 1.2.1 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั่วประเทศทั้งหมด
 - 1.2.2 ผู้รับผิดชอบโครงการระดับผู้บริหารทั่วประเทศทั้งหมด
 - 1.2.3 ผู้รับบริการจากโครงการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั้ง 85 โครงการ จำแนกได้เป็น 4 กลุ่ม ตามลักษณะงาน คือ กลุ่มที่ได้รับบริการด้านเทคนิควิชาการ กลุ่มที่ได้รับบริการให้คำปรึกษา กลุ่มที่ได้รับบริการด้านการถ่ายทอดเทคโนโลยีและกลุ่มที่ได้รับบริการด้านความร่วมมือทางวิชาการในโครงการร่วมพัฒนา เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ในอัตราส่วนร้อยละ 10 ของประชากรได้จำนวน 290 คน

2. เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

- 2.1 แบบสำรวจโครงการ ผู้วิจัยสร้างแบบสำรวจโครงการ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชื่อโครงการ หน่วยงานที่รับผิดชอบ วิธีดำเนินการ ลักษณะของงานที่ให้บริการ ผู้รับผิดชอบโครงการ กลุ่มเป้าหมายที่ให้บริการ งบประมาณที่ได้รับ ระยะเวลาที่ดำเนินการ สถานที่ที่ให้บริการ การติดตาม ประเมินผล และปัญหาอุปสรรคของโครงการ

2.2 แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวความคิด ปรัชญา จุดมุ่งหมาย ปัญหา อุปสรรค แนวโน้มและข้อเสนอแนะ ของการจัดการงานบริการวิชาการ

2.3 แบบสอบถาม ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม ความคิดเห็นของผู้รับผิดชอบและผู้รับบริการ ที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับโครงการบริการวิชาการ ซึ่งครอบคลุมเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัว ความคิดเห็น ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการงานบริการวิชาการ

2.4 นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 10 ท่าน ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยและงานบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ช่วยตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข

2.5 นำแบบสอบถามผู้รับผิดชอบโครงการและผู้รับบริการที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้รับผิดชอบโครงการ จำนวน 10 คน และผู้รับบริการจำนวน 30 คน แล้วนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนที่เป็นแบบสำรวจ จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น รายงานการประชุม รายงานประจำปี หนังสือครบรอบวันสถาปนามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รวมทั้งรวบรวมข้อมูลจากการสอบถามผู้รับผิดชอบโครงการโดยตรง ในส่วนที่เป็นการสัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้มีการนัดหมายและไปสัมภาษณ์ผู้บริหารด้วยตนเอง โดยการใช้เครื่องบันทึกเสียง ประกอบกับแบบสัมภาษณ์ และสำหรับแบบสอบถามผู้รับผิดชอบโครงการและผู้รับบริการจากโครงการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้ดังนี้

4.1 ข้อมูลที่ได้จากเอกสารแบบสำรวจ และการสัมภาษณ์ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

4.2 ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามใช้การวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเรียงลำดับความสำคัญ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารแบบสำรวจ และสัมภาษณ์เสนอในรูปแบบความเรียง ส่วนข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางและความเรียง

ลำดับขั้นตอนในการเสนอรายงานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งลำดับขั้นตอนในการเสนอรายงานการวิจัยออกเป็น 5 บท

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย และลำดับขั้นตอนในการเสนอรายงานการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ынบายการให้บริการวิชาการ ลักษณะของการให้บริการวิชาการ มหาวิทยาลัยกับงานการให้บริการวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานบริการวิชาการ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก ก. รายนามผู้บริหารของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ที่ให้การสัมภาษณ์

ข. แบบสำรวจ แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม

ค. ความคิดเห็นของผู้บริหารมหาวิทยาลัย เชียงใหม่